

Toamna

Val

De-o dimineată, parcă două,
Ceva îmi este de mirare,
Se-aude frunza cum tresare
Când se alintă-n zori la soare
Mărgăritarele de rouă,

Și-un greieraș, ca după nuntă,
Pierdut aiurea pe islaz,
De supărare și necaz
Ne-având o clipă de răgaz
Din scripca lui abia mai cântă,

Iară în plopii de la gară,
Sub mielușei albi de nori,
Un cârd, agale, de cocori
Se-ngână cu privighetori
Făcându-i parcă de ocară;

Însă aud osii de care
Și zarvă mare peste vii...
Din mâini țesute-n flori de ii
Coboară iz de razachii
Spre ale teascului izvoare...

Dar, ce să mai întreb prorocii,
Căci mi-au ajuns ochii s-o vadă
Pe Mărioara prin ogradă,
Înumărând, pusă pe sfadă,
Că tot nu îi ieșeau...bobocii!

Valeriu Cercel